

John Sandford

Kille woede

A.W. Bruna Fictie

1

Eerst kwamen de sloopmachines, die zich als stalen dinosaurussen op de huizen worpen en hun tanden zetten in de schoorstenen, dakpannen, dakkapellen en dakbalken, de bakstenen, planken en panelen van de buitenwanden, de balkons, trappen, deurposten en raamkozijnen. Oude dromen, gestorven ambities, voorbijge levens, de vervlogen rozengeur en maneschijn... alles was afgevoerd in grote vrachtrucks.

Toen het sloopwerk was gedaan kwamen de bulldozers, die de zwarte en zandkleurige bodem over de breedte van een heel huizenblok afgroeven. Het zware materieel, meer dan tien stuks: Bobcats, Caterpillar D6's, Mack-trucks en één oranje Kubota, die grommend en steunend hun werk deden.

Daarna was het doodstil geworden.

De machinisten en werklui stonden in groepjes bijeen, met hun gele veiligheidshelmen, hertenleren werkhandschoenen, spijkerbroeken en flanellen shirts, om de situatie te bespreken. Platte stukken beton lagen verdeeld over het terrein, de restanten van wat ooit de vloeren van de kelders waren. Elektriciteitsleidingen waren in de hoek van de bouwput op een hoop gegooid om later afgevoerd te worden, en er waren al paaltjes in de grond geslagen om aan te geven waar het beton voor de nieuwe funderingen moest worden gestort.

Maar dat zou vandaag niet meer gebeuren.

Aan de rand van de bouwput stond een groep mensen, twaalf mannen en vier vrouwen, rondom een in plastic gewikkelde bundel. Ooit was het plastic doorzichtig geweest, maar het had door ouderdom een geel-roze tint gekregen. De bundel lag nog in de bodem begraven en de aarde was er met de hand afgeveegd. Een paar opzichters, herkenbaar aan hun gele, witte en oranje helmen, hadden zich bij de groep aangesloten en keken toe, maar alle anderen waren van de politie. Een van de politiemensen – ze heette Hote en was de enige inspecteur van het korps Minneapolis die *cold cases* deed – zat op haar knieën bij de

bundel en haar gezicht bevond zich tien centimeter van het plastic.

De twee dode meisjes grijsden naar haar door het plastic, met de verkleurde huid strak over de wangen, de kaken en het voorhoofd gespannen, de ogen als ronde, zwarte gaten en de lippen weggetrokken van het gebit, maar de tanden nog zo wit en glanzend als op de dag dat ze waren vermoord.

Hote keek op en zei: 'Ze zijn het. Ik weet het bijna zeker. Luchtdicht verpakt.'

Het was juli, een warme dag, de hemel onbewolkt en de zon die er lustig op los scheen, maar de aarde was kil en vochtig; ze rook naar verrotte boomwortels en een beetje naar uitwerpselen, van de kapotte rioolpijpen aan de rand van de bouwput. Een tweede vrouw, die op haar schoenen met lage hakken en een zwarte wollen broek van tweehonderd dollar – nu vol beige vegen aarde – in de bouwput was afgedaald, vroeg: 'Kun je zien wat er is gebeurd? Waren ze al dood toen ze zijn begraven?'

Hote stond op, sloeg de aarde van haar spijkerbroek en zei: 'Dat denk ik wel. Zo te zien zijn ze opgehangen.'

'Gewurgd?'

'Nee, opgehangen,' zei Hote. 'De halswervels van beide meisjes zijn wat uitgerekt, maar ik moet door het plastic heen kijken. De armen liggen op de rug, niet langs hun zijden, dus ik denk dat die vastgebonden of geboeid zijn. Maar dat mag de lijkschouwer vaststellen.'

'Wat zie je nog meer?'

'Marcy...' Hote was altijd terughoudend met haar observaties zolang ze niet over feiten beschikte; dat was een gewoonte van haar. Andere politiemensen konden soms eindeloos uitweiden over de mogelijkheden, tot en met ontvoeringen door buitenaardse wezens en satanische sekten.

'Zie je nog iets?'

'Er is veel weefsel bewaard gebleven,' zei Hote. 'Ze zijn gemummificeerd... alsof ze onder het plastic zijn gevriesdroogd.'

'Denk je dat er organisch materiaal van de moordenaar is achtergebleven?' De vrouw bedoelde sperma, maar ze zei het niet. Als ze sperma vonden, hadden ze DNA.

'Als het er is geweest, is het mogelijk dat we er sporen van vinden,' zei Hote. 'Aangezien er in die tijd vrijwel niemand van DNA had gehoord,

vinden we misschien ook wel haren van de moordenaar. Maar ik ben geen forensisch deskundige. Dus wie weet? Ik stel voor dat we ze snel naar het mortuarium laten brengen.'

Een van de smerissen achter in de groep zei: 'Marcy? Davenport komt eraan.'

Marcy Sherrill, hoofd Moordzaken van de politie van Minneapolis, richtte zich op en keek over haar schouder. Lucas Davenport, een man met donker haar en brede schouders, gekleed in een zwarte broek en een kobaltblauw shirt, met het jasje van zijn pak aan een vinger door het lusje over zijn schouder, kwam de helling van de bouwput af lopen. Hij zag eruit alsof hij rechtstreeks uit een Salvatore Ferragamo-advertentie kwam, met zijn ogen, zijn shirt en zijn das allemaal in hetzelfde heldere blauw.

'Juist,' zei ze. 'Dus het wordt zó'n dag.'

Een oudere man zei: 'Hij heeft eraan gewerkt. Daaraan.' Hij knikte naar het plastic.

'Dat lijkt me sterk,' zei Sherrill. 'Daar was hij veel te jong voor.'

'Echt, ik weet het nog goed,' zei de oude man. 'Hij heeft zich uit de naad gewerkt. Volgens mij was het zijn eerste zaak in burger.'

Marcy Sherrill was de hoogste in rang op de plaats delict, een sterke vrouw van tegen de veertig, met ravenzwart haar, een oogverblindende glimlach en wat de oudere generatie smerissen een 'goed figuur' noemden. Ze had de reputatie dat ze een knokpartij niet uit de weg ging en aan haar sleutelring hing nog steeds een met lood verzwaarde ploertendoder. Sherrill was bij het korps gekomen in een tijd dat vrouwen niet erg werden vertrouwd wanneer het op straatdienst aankwam. Ze had dat vooroordeel echter snel ontzenuwd en werd allang geaccepteerd als een echte smeris, niet als politievrouw... of als een Dickless Tracy, zoals ze soms werden genoemd. Ze was in de loop der jaren en tijdens al haar promoties nauwelijks milder geworden en ooit, dachten de meeste mensen, zou ze de korpschef van Minneapolis zijn, of de politiek ingaan.

In de groep op de plaats delict bevonden zich vijf gepensioneerde smerissen, mannen die aan het oorspronkelijke onderzoek hadden meegewerkt. Zodra de lijken waren gevonden was de politie gebeld en was het nieuws in alle richtingen uitgelekt. In het hele district waren oudere en gepensioneerde smerissen in hun auto gesprongen en naar

de vindplaats gereden om die met eigen ogen te zien, om de meisjes te zien en te praten over de tijd van toen, de warme zomers en de koude winters, altijd op straat, voordat de hightech kwam oprukken: computers, mobiele telefoons en DNA.

Davenport kwam bij de groep, een paar grijze senioren knikten naar hem – ze kenden hem allemaal van zijn tijd bij de politie van Minneapolis –, hij schudde enkelen de hand, een paar anderen die hem niet mochten deden een stapje achteruit en Sherrill vroeg: ‘Hoe heb je het gehoord?’

‘Het is het nieuws van de dag, of in elk geval in politiekringen,’ zei Davenport, en hij keek naar de plastic bundel. Hij was het hoofd van Bureau Misdaadbestrijding van de politie van Minnesota en door zijn hechte relatie met de gouverneur was hij waarschijnlijk de invloedrijkste smeris van de hele staat. Minneapolis viel technisch gezien binnen zijn jurisdictie, maar hij was een hoffelijk mens. Hij wees met zijn duim naar de bundel en vroeg: ‘Vind je het goed als ik even kijk?’

‘Ga je gang,’ zei Sherrill.

Hote wees en zei: ‘Ze liggen op de rug, met de hoofden aan die kant.’

Lucas hurkte neer bij de afdrucken die Hotes knieën aan het uiteinde van de bundel hadden gemaakt en keek een halve minuut lang naar de verweerde gezichten van de meisjes. Toen, zonder rekening te houden met de mooie stof van zijn broek, kroop hij op zijn knieën langs de bundel, ver voorovergebogen, met zijn neus een paar centimeter van het plastic. Na een tijdje gromde hij iets, richtte zich op, sloeg de aarde van zijn broek en zei: ‘Dat is Nancy, daar links, en Mary ligt rechts.’

‘Moeilijk met zekerheid te zeggen,’ zei Hote. ‘Het ligt voor de hand dat ze het zijn. De lengte klopt, en de haarkleur..’

Lucas zei: ‘Ze zijn het. Nancy was de grootste van de twee. Ze had een bloesje met rode hartjes aan, dat ze op Valentijnsdag van haar vader had gekregen. Het laatste cadeautje dat hij voor haar heeft gekocht. Het ligt tussen haar dijen gepropt. Ik zie de hartjes.’

Sherrill keek tegen de zijkant van de bouwput op en zei: ‘Ik vraag me af welk adres dit is. We hebben luchtfoto’s nodig, dan kunnen we zien welk huis hier heeft gestaan. Ik dacht dat de dader..’

‘Terry Scrape,’ zei Lucas. ‘En hij had het niet gedaan.’

Ze staaarde hem aan. ‘Ik dacht dat dat was aangetoond. Dat hij is omgekomen..’

Lucas schudde zijn hoofd. ‘Hij is doodgeschoten. Ik was erbij. Ik dacht toen dat er een kans bestond dat hij erbij betrokken was. Nu ik dit zie niet meer. Er was nog iemand. Iemand met meer energie dan Scrape ooit heeft gehad. Iemand die redelijk slim was. Ik wist dat hij er was, maar ik heb hem nooit kunnen vinden. Maar die ander had dus zijn pijlen op Scrape gericht en toen hebben wij de jacht op hem geopend.’

‘Ik moet het dossier doornemen,’ zei Sherrill.

‘Scrape woonde helemaal voorbij Uptown,’ zei Lucas, terugdenkend. ‘Het is uitgesloten dat hij die meisjes heeft vermoord en onder een betonnen keldervloer van een woonhuis heeft begraven. Hij is maar een paar weken hier geweest, en het merendeel van die tijd was hij dakloos. Jezus, hij heeft zelfs in een hol onder een boom geslapen. En hij had niet eens een auto.’

‘We moeten het adres nagaan, kijken wie hier heeft gewoond,’ zei Sherrill weer.

Lucas keek om zich heen, naar de buurt rondom de bouwput, net zoals Sherrill had gedaan, en zei: ‘Ik heb destijds bij meer dan tweehonderd huizen aangebeeld. Sloan en ik. Maar allemaal zeker drie kilometer hiervandaan. We zijn niet aan deze kant van de rivier geweest.’

‘Mark Towne heeft een stel huizen in deze buurt,’ zei een van de oudere smerissen. ‘De Towne Houses. Maar ik weet niet of deze van hem waren.’

Lucas zei: ‘Het zou kunnen. Voordat de jonge gezinnen kwamen, woonden hier vooral ouderen. Gepensioneerde spoorwegarbeiders, bijna allemaal. Als er iemand overleed, kocht hij voor een paar duizend dollar de huizen op.’

Sherrill zei: ‘We zullen het nagaan.’

‘Towne is omgekomen bij een auto-ongeluk... tien, vijftien jaar geleden,’ zei iemand anders.

Lucas keek naar de lijken. ‘Hoe kan het dat ze in deze staat zijn gevonden? Zo gaaf?’

Een man met een gele helm zei: ‘Ik was stukken keldervloer aan het opscheppen, om ze in de Mack te laden.’ Hij wees naar zijn Caterpillar. ‘Ik tilde dat grote stuk daar op, en daar lagen ze.’

‘Kon je ze zien?’ Lucas klonk niet ongelovig, hij was gewoon nieuwsgierig.

‘Ik zag het plastic en zag er iets doorheen. Ik moest het checken, voor

het geval dat...' Hij viel stil en wendde zijn blik af van de bouwput tot dat hij niet langer door lege oogkassen werd aangekeken. 'Zal ik je eens wat zeggen? Ik schrok me wezenloos. Ik voelde meteen dat er iets niet goed zat, al voordat ik uit de Cat stapte om te gaan kijken.'

Lucas knikte en zei: 'Slechte dag voor je.' Hij wendde zich tot Sherrill en zei: 'Ik zou die stukken vloer bewaren. Zo te zien heeft hij het beton boven op de lijken gestort. Misschien vind je vingerafdrukken. Of indrukken. Of iets anders.'

Ze knikte. 'Zullen we doen.'

'En je moet de familie Jones opsporen, de ouders, en ze onmiddellijk inlichten. Voordat het nieuws bekend wordt. Als je wilt heb ik een researcher die dat kan doen, en die je de telefoonnummers kan doorbellen. Ik heb gehoord dat ze gescheiden zijn, de ouders, een paar jaar nadat de meisjes waren vermoord... maar dat weet ik niet zeker.'

'Als je iemand hebt die dat kan doen... maar laat hij eerst contact met me opnemen.'

'Het is een zij,' zei Lucas, en: 'Zal ik doen.'

Sherrill en Davenport liepen een stukje weg van de groep en Sherrill zei: 'Ik heb je al een tijd niet gezien. Hoe gaat het?'

'Druk, maar binnen de perken,' zei Lucas. Hij pakte haar bij de schouder en vervolgde: 'De Jones-zaak. Die maakte indruk, destijds, toen ik eraan werkte. Groot nieuws... twee leuke blonde meisjes die in rook waren opgegaan. Zoals de dingen tegenwoordig gaan, vraag ik me af of het iemand nog iets kan schelen. Het is te lang geleden. Maar de gast die het heeft gedaan loopt misschien nog steeds vrij rond. Dat kunnen we niet langs ons heen laten gaan.'

'Dat ben ik ook niet van plan,' zei ze.

'Maar je hebt meer te doen, net als ik. En die meisjes blijven dood.'

'Je klinkt alsof de zaak je nog steeds dwarszit,' zei Sherrill.

Lucas keek naar de in plastic gewikkelde lijken. 'Weet je, al die jaren geleden... eigenlijk heb ik de zaak toen helemaal verprutst. Ik heb dat altijd gevonden, en nu komt alles terug en wordt het me opnieuw ingewreven.'

Een nieuwsbusje van Channel Three minderde vaart in de straat boven de bouwput. Een van de oudere smerissen riep: 'De pers is gearriveerd!'

Ze liepen terug naar de groep bij het graf en Lucas zei tegen Sherrill:

‘Je hebt mijn nummer als ik iets voor je kan doen. Ik zal ervoor zorgen dat je de info over de familie Jones krijgt.’

Sherrill zei: ‘Ik heb nog steeds een beetje de pest in over de laatste keer dat we elkaar tegenkwamen.’

In de winter daarvoor had Lucas zich bemoeid met een politieonderzoek naar een serie moorden die was begonnen in een ziekenhuis in Minneapolis. De zaak was geëindigd met een schietpartij in een sneeuwstorm, waar Sherrill niet bij was en waarvoor ze wel uitgenodigd had willen worden. Er was zelfs met granaten gegooid.

Lucas grijnsde en zei: ‘Ja, nou, dat is dan jammer, schat. Maar hoor eens, ik herinner me veel van deze zaak. Als je me nodig hebt, bel me. Echt doen, hoor.’

Ze verzachtte iets, al was het maar een fractie, want ooit, lang geleden, hadden Lucas en zij een maand of zo in bed doorgebracht, en die maand was net zo verhit en ruziënd verlopen als de vriendschapsrelatie die ze sindsdien hadden gehad. ‘Goed dan, dat zal ik doen.’ En na een korte stilte: ‘Hoe voelt Weather zich?’

‘Wat beter; ze was wat knorrig de afgelopen maand.’

‘Doe haar de groeten van me.’

Lucas zei dat hij dat zou doen en wierp nog een laatste blik op het graf met de twee in plastic verpakte lijken. ‘Man, het lijkt wel of het een maand geleden is gebeurd. Het was het jaar van Madonna. Iedereen luisterde naar Madonna. En Prince was hot. Soul Asylum was in opkomst. Ik ging naar de concerten van Soul Asylum, elke keer als ze in de Seventh Street Entry speelden. En we reden ’s nachts door de stad, keken naar de heroïnehoertjes en luisterden naar *Like a Virgin* en *Crazy for You* en *Little Red Corvette*. Dat waren de grote hits van die zomer. Ik bedoel, Madonna was toen nog jong.’

‘Wij ook,’ zei een van de oudere smerissen. ‘Ik heb op Madonna gedanst.’

Een andere smeris vroeg: ‘Wat ga je hieraan doen?’

‘We gaan de dader pakken,’ zei Lucas. ‘Ik word kotsmisselijk als ik denk aan wat die kloothommel tussen toen en nu heeft gedaan. Sorry voor m’n woordkeus.’

Lucas ging terug naar zijn kantoor in het gebouw van BM aan de noordkant van St. Paul. Het was een degelijk, modern gebouw dat meer weg had van een kantoorflat dan van een hoofdbureau van politie. Hij nam

de trap naar zijn kantoor op de eerste verdieping en stak zijn hand op naar een vriend die de gang in kwam lopen. Zijn secretaresse zei: 'Hallo, ik zou graag...' en Lucas zei: 'Straks,' ging zijn kantoor binnen en deed de deur achter zich dicht.

Het beeld van de dode meisjes kwam hem weer voor ogen en hun grijnzende monden vroegen: wat ga je hieraan doen?

Lucas trok de prullenbak naar zich toe, legde zijn voeten erop, kantelde zijn stoel achterover, sloot zijn ogen en liet zichzelf terugvoeren naar de eerste dagen van de Jones-zaak. Hij nam het onderzoek dag voor dag door, zo goed als hij het zich kon herinneren, en merkte dat hij er maar weinig van was vergeten.

En toen hij alles de revue had laten passeren, kwam hij tot de conclusie dat hij destijds iets fout had gedaan, iets wat erger was dan alles wat hij in zijn hele carrière daarna had gedaan... ook al zaten daar diverse dingen bij die je technisch gezien als crimineel kon beschouwen. Crimineel, maar niet immoreel. Wat hij toen had gedaan was immoreel: hij was laf geweest.

Hij was jong, ambitieus en beïnvloedbaar toen hij zijn eerste zaak in burger mocht doen, en er was iemand die hem op sleeptouw had genomen. Dat hield in dat de eerste schreden van zijn carrière werden bepaald door Quentin Daniel, een heel slimme kerel die af en toe ook heel slecht kon zijn. Daniel wilde korpschef worden, en daarna misschien burgemeester.

De Jones-zaak was een smerige, met allerlei beangstigende facetten, en als hoofdinspecteur Moordzaken en Geweldsmisdrijven had Daniel er de leiding over. Hij liet een gedegen en legitiem onderzoek doen, maar toen daar een verdachte uit tevoorschijn kwam, iemand die zich niet kon verdedigen en tegen wie overtuigend bewijs was gevonden, had Daniel zijn klauwen in hem gezet en hem niet meer losgelaten.

Toen werd de verdachte zelf gedood en als je iemand doodt, staat jouw naam eronder, of je dat nu leuk vindt of niet. Is hij onschuldig en je doodt hem, dan kan het afgelopen zijn met je carrière. Is hij schuldig, nou, dan valt de schade wel mee.

Lucas had toentertijd al geloofd dat Scrape onschuldig was, en nu wist hij het vrijwel zeker. Hij had voet bij stuk moeten houden, had meer informatie moeten doorspelen naar de *Star Tribune*, hij had de verdenking in het openbaar moeten aanvechten... maar dat had hij allemaal niet gedaan.

Hij was nog wel blijven zoeken, maar als jongste lid van Daniels team had hij weinig in de melk te brokkelen gehad. Daniel was natuurlijk niet zo dom geweest om hem te verbieden het onderzoek voort te zetten, maar hij had wat lacherig gedaan over Lucas' pogingen, had ervoor gezorgd dat Lucas meer dan genoeg ander onderzoekswerk op zijn bord kreeg – want het was de tijd dat de crack hoogtij vierde – en uiteindelijk had Lucas de Jones-zaak opgegeven. Hij was laf geweest en had zijn pogingen gestaakt. Hij had Nancy en Mary Jones in zijn mentale UIT-bakje gelegd.

God wist wat de dader daarna nog allemaal had gedaan. In de ideale wereld was hij misschien zo geschrokken van zijn eigen daad dat hij nooit meer een kind had aangeraakt. Maar in het echte leven had Lucas hem, vreesde hij, door zijn lafheid de kans gegeven om nog veel meer kinderen te kidnappen en te vermoorden. Want dat deden dit soort gasten wanneer ze eenmaal waren begonnen.

Er werd een dunne, kille deken van neerslachtigheid over Lucas' geest gelegd. Hij haalde zijn hand door zijn haar, en nog eens en nog eens, alsmäär weer, in een poging de trein van zijn gedachten een andere kant op te sturen.

Want de zusjes Jones waren terug van weggeweest.

Toen

2

‘Pas op, daar komt hij!’ riep Lucas Davenports te zware partner net voordat het gevecht uitbrak, waarna hij zijn wapenstok trok en Lucas de tijd had om zijn voeten te plaatsen. Toen kwam Carlos O’Hearn met een bierflesje in zijn hand langs de bar op hem af stormen, door de stank van gemorst bier, hotdogs met zuurkool en hardgekookte eieren in grote glazen potten, en sloeg hij barkrukken omver alsof het kegels op een bowlingbaan waren. De barkeeper bukte en riep: ‘O nee!’

O’Hearn was hem tot drie meter genaderd toen hij het bierflesje naar Lucas’ hoofd gooide. Lucas boog zijn hoofd naar rechts, het flesje vloog langs zijn oor, stuitte op de bar en veegde de glazen, asbakken en peper-en-zoutstellen eraf, zodat het klonk alsof iemand een volgepakt dienblad uit zijn handen liet vallen. Een vrouw slaakte een kreet, maar het was geen schreeuw of gil, want het geluid klonk eerder geïnteresseerd dan angstig. Lucas kreeg daar niet veel van mee, want hij concentreerde zich op O’Hearn, die een tijdje Golden Gloves-bokser was geweest, in een klasse die het bacillengewicht moest heten.

Carlos O’Hearn was een van de drie jongens die door de smerissen ten zuiden van de rivier de Klojo-broers werden genoemd. Hun moeder was ook een klojo, maar wie de vader was, wist niemand. Dat hij ma O’Hearn was ontvlucht kon een daad van puur zelfbehoud geweest zijn van de man die zo stom was geweest haar drie keer te bevruchten, want ze was net zo gewelddadig, gestoord en door en door verdorven als haar zoons.

De broers O’Hearn beperkten zich meestal tot kleine, gewelddadige berovingen, maar deze keer waren ze overmoedig geweest en hadden ze ingebroken in een True Value Store, waar ze een partij elektrisch gereedschap hadden gestolen. Iedereen wist precies wat ze hadden meegenomen, want alles was vastgelegd door camera’s in zilveren ballen aan het plafond, die de Klojo-broers niet hadden gezien. De foto’s waren zo scherp dat Ansel Adams er trots op zou zijn, als Ansel Adams

tenminste ooit foto's van klojo's had gemaakt.

Enzo en Javier O'Hearn zaten al in de gevangenis van Hennepin County en de bareigenaar had het alarmnummer gebeld om te melden dat Carlos met een slecht humeur zijn zaak was binnengekomen, wat meestal leidde tot een vechtpartij en veel gebroken serviesgoed.

Dus waren Lucas en zijn partner eropaf gestuurd en hier stond hij dan, te wachten op O'Hearn die met zijn Golden Gloves-stoot op hem af kwam stormen. Lucas plaatste zijn voeten, dook weg voor het flesje, en met een bereik van ruim twintig centimeter meer dan dat van zijn belager – plus een kilo of veertig extra lichaamsgewicht en een rol kwartjes in zijn vuist – raakte hij O'Hearn op zijn voorhoofd.

De stoot was eigenlijk op zijn neus gericht, maar ook O'Hearn kon wegduiken, en ondanks de vuist die hem net boven zijn ogen raakte, had hij zoveel voorwaartse snelheid dat ze boven op elkaar klapten en hij twee venijnige stoten op Lucas' ribbenkast kon plaatsen voordat ze samen tegen de grond gingen. Daar klemde Lucas O'Hearns armen vast terwijl zijn partner met zijn wapenstok een xylofoondeuntje op O'Hearns rug en rechterbeen speelde.

O'Hearn incasseerde minstens zes klappen voordat hij voor het eerst kreunde en Lucas net genoeg ruimte wist te creëren om hem met zijn verzwaarde vuist boven op zijn neus te slaan, het bloed op de vloer spatte en O'Hearn knock-out ging.

Daarna was het een routineklus.

Wat allemaal verklaarde waarom Lucas, toen hij uit bed stapte en zich uitrekte, een bliksemschicht van pijn in zijn linkerzij voelde, aangezien de twee korte stoten van O'Hearn zijn ribben hadden gekneusd. Hij rekte zich nog eens uit, voorzichtiger nu, keek naar het zachte, ronde achterwerk van de blonde vrouw in het bed en zei: 'DeeDee. Opstaan.'

'Wat?' Ze klonk alsof ze onder de drugs zat. Ze kreeg te weinig slaap, zei ze, met haar advocatenpraktijk en twee mannen die ze tevreden moest houden.

'Opstaan,' zei Lucas. 'Je hebt een gesprek met een verbitterde vrouw.'

DeeDee McAllister kreunde en zei: 'Laat me met rust.'

Hij gaf een tik op haar bil en zei: 'Kom op. Je hebt zelf gezegd dat ik je niet mocht laten slapen. Opstaan. Je hebt een cliënt. Een afspraak om drie uur.'

Ze richtte zich op en keek op de klok op het nachtkastje: twee uur. Ze

liet zich weer vallen en zei: ‘Tien minuten.’

‘Oké, tien minuten,’ zei Lucas.

Ze waren in Lucas’ appartement, op de begane grond van een oud herenhuis in het noordelijke deel van Minneapolis. Hij had twee kamers, een driekwart badkamer, een open keukentje aan de zijkant van de woonkamer, en een te grote leren fauteuil die tegenover een te klein tv’tje stond.

Hij ging naar de badkamer – alleen een douche, geen bad – schoor zich, poetste zijn tanden, stapte onder de douche, zeepte zich in, spoelde zich af en was binnen vijf minuten klaar.

Hij bleef voor de grote passpiegel aan de deur naar de slaapkamer staan en bekeek zichzelf: hij was groot, had donker haar, brede schouders en een gespierd lijf, dankzij twintig jaar ijshockey waarvan de laatste paar jaar als verdediger van de Minnesota Golden Gophers.

Nadat hij de middelbare school had afgerond, was zijn gespierdheid wat minder geworden, maar dat gaf niet. Hij was gestopt met krachttraining en was op advies van de teamtrainer begonnen met duurtraining, langere series met lichtere gewichten. En hij jogde meer.

‘Denk je dat mijn piemel groter is dan gemiddeld?’ vroeg Lucas terwijl hij in de spiegel bleef kijken.

McAllister duwde zich overeind, zag hem voor de spiegel staan, zei: ‘O, in godsnaam,’ en liet zich weer achterovervallen.

‘Nou, wat denk je?’

‘Jij hebt verdomme meer penissen gezien dan ik, aangezien je je halve leven in sportkleedkamers hebt doorgebracht,’ zei ze. ‘Ik heb er maar een stuk of vier gezien.’

‘Vier?’ Hij klonk niet overtuigd.

‘Goed dan, zes. Of acht. Niet meer dan acht. Jij hebt er een paar duizend gezien.’

‘Ja, maar die waren niet, je weet wel... stijf,’ zei Lucas. Hij keek weer in de spiegel. ‘Ik vind mezelf redelijk groot geschapen.’

‘Ik zou zeggen dat je aan de grote kant van gemiddeld zit,’ zei ze. ‘Mag ik nu nog even slapen?’

‘Dus je vindt me groot,’ zei hij.

‘De grote kant van gemiddeld. Denk ik. Laat me nu verdomme nog even slapen.’

Hij draaide zich een kwartslag. Dus groot.

Hij liep om de berg sportkleding naast het bed heen en pakte een schone onderbroek en een T-shirt. Toen hij het aantrok, ging McAllister rechtop zitten en zei: 'Weet je, het is je lijf dat me opwindt.'

'Het windt mij ook op,' zei Lucas, en hij wreef met zijn handen over zijn tepels.

'Ah, jezus.' Ze wreef met hand over haar gezicht. 'Hij speelt met zijn eigen tietten.' Ze keek toe terwijl hij zich aankleedde, smakte met haar lippen en krabde aan haar bil.

'Kom, opstaan,' zei hij. De slaapkamer van het appartement beschikte over een kledingkast, maar die begon te klein te worden voor zijn groeiende garderobe, dus had hij in een winkel met tweedehandsmeubelen een ouderwets eikenhouten kledingrek gekocht. Hij trok een schone uniformbroek en een shirt van het rek. DeeDee kwam uit bed, liep naar de badkamer, bekeek zichzelf in de spiegel boven de wastafel en na een tijdje zei ze: 'Ik zie er bijna gelukkig uit.'

'Dat is mooi.'

'Ik wou dat Mark me zo kon zien,' zei ze.

'Moet ik er dan bij zijn?' vroeg Lucas. Mark was haar man. DeeDee was echtscheidingsadvocaat en ze had Lucas weleens verteld over Marks wapenverzameling.

'Daar moet ik over nadenken,' zei McAllister. Ze kwam de slaapkamer weer in en raapte haar slipje van de vloer. 'Hij is zo opvliegend als wat, maar dan kun jij me beschermen. Best opwindend als jullie voor mij met elkaar op de vuist zouden gaan. Alsof ik een prinses ben.'

'Jij vindt alles opwindend, zelfs een straatverbod,' zei Lucas. Ze wisten allebei dat het waar was.

'Aan de andere kant,' vervolgde ze, 'declasser ik mezelf wel als ik, als prestigieuze echtscheidingsadvocaat, word betrapt met een eenvoudige smeris. Ook al is hij gemiddeld geschapen.'

'Groot.' Lucas bekeek zich weer in de spiegel. Zijn haar was nog nat, zijn uniformshirt spande om zijn schouders en hing losjes om zijn middel, en in zijn broek zat een messcherpe vouw. Meisjes kicken op geperste broeken, zelfs de hippies, tenminste, dat vermoedde hij. Zijn studie van vrouwen was nog lang niet afgerond. 'Dus zul je moeten kiezen wat je liever wilt: een pak slaag, of jezelf declasseren.'

'Ja, moeilijk, moeilijk,' zei ze. 'Want de pijn van een pak slaag is maar tijdelijk.' Hij draaide zich om en keek toe terwijl ze zich aankleedde. Ze had haar kleren zorgvuldig op houten knaapjes gedrapeerd en die

aan de gordijnrail gehangen. Een donkerblauw mantelpakje met grote schoudevullingen, een witte bloes en een rood lintstrikje. Ze had vrij brede, vrouwelijke heupen en in combinatie met de schoudevullingen had ze vanaf de achterkant wel iets van een eend.

Lucas zei dat niet tegen haar. Zo ver was zijn vrouwenstudie inmiddels wel gevorderd. Kwak.

In plaats daarvan pakte hij zijn dienstkoppel, deed die om, haalde de Glock uit de holster en deed automatisch de check. Hij had niets met het wapen – veel te braaf, naar zijn mening – maar hij had het uitgereikt gekregen en was gedwongen het te dragen. Zodra hij bij de recherche zat, zou hij het inruilen voor iets met meer klasse. Iets Europees of zo.

McAllister was in de badkamer, bekeek zich nog eens in de spiegel, kwam de slaapkamer weer in, glimlachte wulps naar hem maar zei: ‘Kus me niet, dan verpest je mijn lippenstift.’

‘Het liefst zou ik je op het bed gooien en je nog een keer nemen,’ loog Lucas. Ze was aantrekkelijk genoeg en aan enthousiasme ontbrak het haar ook niet, maar hij stond te popelen om in zijn auto te stappen. Hij hield van late diensten en het beloofde een interessante avond te worden. Begin augustus, veel mensen op straat, en het was al een week snikheet. Succes verzekerd. ‘Of twee keer.’

‘Bewaar het maar voor de volgende keer,’ zei ze. ‘Ik moet met een verbitterde vrouw gaan praten.’

Lucas stak zijn vinger tussen de jaloezieën en keek naar buiten. De lucht was strakblauw en vibreerde van de hitte. Geen spoor van haar man.

Het feest kon beginnen.

Lucas zat nu drie jaar bij de politie. Hij was afgestudeerd aan de universiteit van Minnesota, na vijf jaar studie in combinatie met vier jaar ijshockey – waarvan het eerste jaar op de reservebank om meer gewicht en spieren te kweken – met politicologie als hoofdvak, wat, had hij al snel ontdekt, hem in staat stelde door te leren. Hij had overwogen rechten te gaan studeren maar had gevonden, nadat hij een paar rechtenstudenten had gesproken, dat het leven daarvoor te kort was.

Een van zijn politicologiedocenten had hem aangeraden zich in de gezagshandhaving te oriënteren. ‘Mijn ouweheer is smeris,’ had de docent gezegd. ‘Je hebt de instelling ervoor. Ik denk dat je het best leuk

zult vinden. Doe het een paar jaar en kijk dan nog eens of je rechten wilt gaan studeren.’

Zijn moeder was ertegen. ‘Ze schieten je dood. Dan hebben we niemand meer.’

In de familie, bedoelde ze. Zijn vader was overleden aan een aangeboren hartafwijking toen Lucas in de vijfde klas zat. Bij zijn moeder was kort daarvoor borstkanker geconstateerd, en ze had zichzelf ervan overtuigd dat ze het niet zou halen.

Lucas had het opgezocht in de bibliotheek van de medische faculteit en had gemeend dat ze waarschijnlijk gelijk had. Hij had zijn best gedaan om niet te lang stil te staan bij die conclusie, omdat er gewoon niets aan te doen leek te zijn.

Kanker stoppen, meende hij, was zoiets als je lichaam in de rivier werpen in een poging het water tegen te houden. Je kon huilen, schreeuwen, eisen, onderzoek doen en bidden... niets scheen te helpen. Het enige wat een beetje hielp was het ontkennen, er niet aan denken, vooral wanneer hij zag dat ze weer verder achteruit was gegaan.

Over zijn eigen hart maakte hij zich geen zorgen, want zijn vaders moeder had tijdens haar zwangerschap rodehond gehad, was hem verteld, en dat had geleid tot de hartafwijking die hem uiteindelijk het leven had gekost. Het was niets erfelijks.

Lucas kwam van de politieacademie als een van de besten van zijn klas – hij was altijd een van de besten van welke klas dan ook – deed een paar weken patrouilledienst, werkte een halfjaar bij Narcotica en keerde toen weer terug bij de patrouilledienst.

Drugs waren interessant, maar veel politieonderzoek kwam er niet aan te pas. Wat hij vooral deed was op straat rondhangen, als blanke jongen met een leren jack, altijd op de hoogte van alles wat er in de sportteams van de universiteiten gaande was, en te proberen vriendschap met de dealers te sluiten om grotere hoeveelheden drugs te kopen. De dealers vond je overal en met ze in gesprek raken was geen enkel probleem. Het probleem was dat veel van deze dealers hem niet als slechte mensen voorkwamen. Het waren vooral jongens van zijn leeftijd, die geen normale baan konden vinden. En als ze hem een kilo of een pond konden leveren, verschenen de echte jongens van Narcotica op het toneel en werden ze in hun kraag gevat.

Voor Lucas smaakte deze methode te veel naar verraad. Je sloot

vriendschap met ze, je kocht drugs van ze en je bracht ze achter de tralies. Door de nare nasmaak hiervan besloot hij terug te keren naar de patrouilledienst, wat veel leuker was voor een ex-sportman, een voormalige ijshockeyer. Het werk bood de nodige opwinding, hij zag nieuwe dingen, kreeg nieuwe inzichten en had ook nog het gevoel dat hij iets zinvol deed.

Maar na drie jaar kwam hij tot het besef dat hij het wel lang genoeg had gedaan. Ze moesten hem tot rechercheur bevorderen, en snel ook, anders zou hij een andere baan gaan zoeken.

Welke baan, dat wist hij nog niet.

Hij kon rechten gaan studeren. Of wat ook gaan doen. Het leger? Voor zover hij wist was er op dit moment nergens een behoorlijke oorlog aan de gang...

Lucas zat op de motorkap van zijn patrouillewagen toen Fred Carter, zijn partner, eindelijk zijn neus liet zien. Carter had de middagbriefing gemist, zei dat hij had vastgezet in het verkeer, maar hij rook naar een broodje bal met Italiaanse saus.

‘Wat gaan we doen?’

‘Het gebruikelijke,’ zei Lucas. ‘Homer is link op je.’

‘Ik ga wel met hem praten,’ zei Carter. ‘Het was overmacht.’

Lucas zei: ‘Er zit nog wat tomatensaus op je kin. Ik zou het afvegen voordat je naar hem toe gaat.’

Carter was een gedrongen man met een stierennek, die eruitzag als een taxichauffeur, met grove gelaatstreken, dikke vingers en een prominente buik. Hij was niet dom, maar bij de politie zou hij het niet veel verder brengen dan hij nu was. Dat wist hij en het kon hem niets schelen. Hij zou zijn twintig jaar volmaken en er dan een punt achter zetten. Nu zat hij op veertien en zijn voornaamste zorg was dat hij de resterende zes ongeschonden doorkwam, om dan door te schuiven naar een bureaubaan bij de staatsoverheid en daar zijn pensioen nog wat op te vijzelen.

Die houding was het grote verschil tussen de twee partners, want Lucas hield af en toe wel van een stevige knokpartij en een nachtelijke achtervolging door donkere achtertuinen. Carter zei daarover: ‘Het kan me niet schelen dat jij je verrot laat slaan, maar het probleem is dat je mij erin meesleept. Hou daarmee op.’

‘Maar we zijn politiemensen,’ zei Lucas.

‘We zijn vredestiters,’ kaatste Carter terug. ‘Dus sticht verdomme een beetje vrede, wil je?’

Ja, ja, een beetje vrede. Maar wat betekende dat voor iemand die in het leven maar aan twee dingen waarde hechtte: American football – Carter was een fanatiek Vikes-fan – en zijn pensioen? En wat voor een leven was dat?

Ze controleerden hun dienstwagen, begonnen door South-Minneapolis te patrouilleren en reden langs de bekende plekken. Het was laat in de middag en de hele stad rook naar gesmolten Juicy Fruit, gemorste Orange Crush en hete teer. Toen klom een dronken Ojibwa-indiaan uit het Red Lake District op een brandkraan, stak om onbekende redenen een speech af, verloor zijn evenwicht, viel en kwam met zijn hoofd boven op het gietijzeren mondstuk terecht. Even dachten ze dat hij eraf was geschoten, totdat een ooggetuige uitleg gaf. Ze belden een ambulance, lieten hem afvoeren naar Hennepin General en vervolgden hun weg.

Carter liep achter met zijn maandelijkse quotum bekeuringen, dus stelden ze zich verdekt op aan de voet van de heuvel en slingerden ze in drie kwartier drie snelheidsovertreders op de bon, wat hem weer aan de veilige kant van de streep bracht. En het was geen quotum, maar prestatie-motivatie. Dat had hun baas gezegd, zonder een spier te ver-trekken.

Ze stopten bij een cafetaria op Lyndale, wierpen een boze blik op de straatdealers, die met de staart tussen de benen afdropen, en Carter ging naar binnen om een punt warme kersentaart en een Pepsi te kopen. Ze reden door en de dealers kwamen weer terug. Een halfuur later kregen ze een melding van een vechtpartij op het parkeerterrein van een bar. Er werd inderdaad gevochten, maar iedereen rende weg zodra ze hun auto zagen aankomen, ze vonden geen lijken en geen bloed, en niemand wist wie erbij betrokken was geweest.

Ze stopten voor een blikje fris, cola light voor Lucas en nog een Pepsi voor Carter, vervolgden hun weg, ruzieden wat over wat nu lekkerder was, Coca-Cola of Pepsi, en kregen weer een melding van een vechtpartij, deze keer bij een antiekzaak.

Toen ze daar arriveerden, stonden er twee vrouwen voor de deur, de ene dik, de andere mager, allebei met een modieus blond kapsel, op het punt elkaar aan te vliegen, met de antiquair tussen hen in en de winkel-

bediende die vanuit de deuropening met de vergulde posten toekeek. Het gevecht was nog niet echt begonnen en toen Lucas en Carter de twee uit elkaar haalden, riep de een tegen de ander: 'Je hebt geluk dat de smerissen er zijn, anders had ik die chiffonnière in je dikke reet gepropt.'

'O ja, rattensmoel, nou, ik zal je dit zeggen...' Wat ze zei, bedacht Lucas, zou je nooit in een van de betere interieurbladen lezen, aangezien de zin van zeven woorden er vier bevatte die van de overheid niet op tv mochten worden uitgesproken. De dikke vrouw werd nog bozer dan ze al was, totdat Carter zei: 'Als we jullie moeten inrekenen, komen alle chiffonnières die jullie in je hebben tevoorschijn. Het fouilleren van de lichaamsopeningen noemen ze dat, en dat zullen jullie niet leuk vinden.'

Dat bracht de gemoederen tot bedaren, waarop ze allebei in hun Mercedes stapten en wegreden.

'Het komt door de warmte,' zei Carter tegen de antiquair.

'Dat vraag ik me af,' zei de antiquair. 'Het is een beeldschone chiffonnière.'

'Wat is verdomme een chiffonnière?' vroeg Lucas toen ze weer in de auto zaten.

'Zo'n ding waarop ze koffie serveren,' zei Carter. 'Je weet wel, met zo'n draaiende gebaksmolen erop.'

Lucas bleef hem even aankijken en zei: 'Je hebt geen flauw idee wat een chiffonnière is, hè?'

'Goed dan, ik geef het toe.'

'Maar ik vind dat je het mooi hebt afgehandeld,' zei Lucas. 'Die opmerking over het fouilleren. Ze bonden meteen in.'

'Zoals ik al zei: we zijn er om de vrede te bewaren,' zei Carter.

'Je meent het. Weet je, je zou bij de politie moeten gaan.'

Om vijf uur zag Lucas een bekende op de stoep staan. Hij heette Justice Johnson en er liep een arrestatiebevel tegen hem omdat hij zijn vrouw een paar keer te vaak in elkaar had geslagen. Ze reden hem klem bij de ingang van een slotenmaker. Hij had een rauwe ui staan eten alsof het een appel was, en die rolde over de stoep naar de goot toen ze hem de boeien omdeden. Hij verzette zich niet, beklagde zich alleen maar over zijn vrouw, die hem, beweerde hij, voortdurend op zijn nek zat.

‘Die bitch zei dat ik een stomme klootzak was,’ zei Johnson vanaf de achterbank van de patrouillewagen. Een sterke uienwalm, op geen enkele manier geholpen door zijn overdadige gebruik van Drakkar Noir, kwam door de auto naar voren zweven.

‘Je bent ook een stomme klootzak, Justice,’ zei Carter.

‘Hé, maar zij hoort dat niet tegen me te zeggen,’ zei Johnson. ‘Ze zou aan mijn kant moeten staan, maar dat doet ze nooit. Het enige wat ze doet is klagen: “Je doet dit niet, je doet dat niet...”’

‘Dus heb je haar in elkaar geramd,’ zei Lucas.

‘Ik heb haar een klap gegeven.’

‘Je hebt haar neus gebroken,’ zei Carter.

‘Dat ging per ongeluk.’

‘Hou je kop, stomme klootzak,’ zei Lucas. ‘En adem niet mijn kant op.’

Hij gehoorzaamde niet. Hij zat een tijdje naar buiten te kijken en zei toen: ‘Ik geloof dat ik in mijn broek heb gezeken.’

‘Ah, jesus, niet doen.’

‘Gefopt, smeris,’ zei Johnson. Hij lachte een minuut, grinnikte nog wat na en zei: ‘En ik heet Justice, niet Jezus. Zie ik er verdomme uit als een Puerto Ricaan?’

‘Je had de boeien wat strakker moeten aandraaien,’ zei Carter.

‘Ik had ze verdomme om zijn strottenhoofd moeten doen,’ zei Lucas. Ze leverden hem af bij de gevangenis van Hennepin County.

Het was twintig minuten over zes toen de melding van de twee vermiste meisjes kwam. Het was nog volop licht en ze werden naar de Mississippi gestuurd, bij de brug van de I-94. Van de meisjes was bekend dat ze daar vaak op de oever speelden, ook al hadden hun ouders het hun verboden.

In de drie jaar dat Lucas bij de politie zat, had hij ongeveer alles gezien wat er vanuit een patrouillewagen te zien viel: moorden, gepleegde en pogingen tot moord, de nasleep van berovingen en inbraken, waarvan een paar terwijl ze werden gepleegd, maar ook zelfmoorden, kleine rellen, achtervolgingen, te voet en met de auto, en zelfs een race naar het ziekenhuis met een hoogzwangere vrouw op de achterbank. Nog geen minuut nadat hij haar bij de ingang van de Spoedeisende Hulp had afgeleverd, was het kind ter wereld gekomen, op de brancard waarop ze door een arts en een paar verpleegsters naar binnen werd

gereden. Het gerucht ging dat ze het kind, na de wilde rit in de auto, Otto had genoemd.

Carter zei: 'Dat gerucht gaat altijd. Dat ze hem Otto noemen.'

'Ik vind het een leuk gerucht,' zei Lucas. 'Ik heb het al aan heel wat mensen verteld.'

Er waren in de loop der jaren een paar vermiste kinderen geweest, maar die waren altijd weer snel teruggevonden. Deze twee waren tussen vier en vijf uur van de aardbodem verdwenen, toen ze niet bij de rivier maar voor het avondeten op weg naar huis zouden moeten zijn.

Ze stapten uit de auto en liepen de helling naar de Mississippi af. De rivier was op dit punt een paar honderd meter breed en bestond uit donkergroen water met hier en daar wat schuim van de watervallen verder stroomopwaarts. De helling was vrij steil en begroeid met bosjes waartussen paadjes waren uitgesleten, bezaaid met snoepwikkels en hier en daar, achter de bosjes, proppen wc-papier.

Langs de oever liep een betonnen voetpad, in beide richtingen, en op de plek waar Lucas en Carter beneden kwamen was een soort strandje. Een dikke vrouw in een korte broek stond tot haar knieën in het water en een stukje verderop stond een jongen in een afgeknipte spijkerbroek met een vliegengel, die hij uitwierp naar het diepere midden van de rivier. Er waren nog meer mensen, die langs de rivier slenterden, in het water zaten, erdoorheen waadden of zwommen.

Niemand had de twee meisjes gezien.

Nadat ze iedereen op het strandje hadden gesproken, kregen ze gezelschap van twee smerissen van een ander korps, verdeelden ze de taken en liepen ze in noordelijke en zuidelijke richting langs de rivier, vanaf de plek waar de meisjes naar beneden waren gekomen. Driehonderd meter stroomafwaarts kwamen Lucas en Carter bij een strandje met een groepje homo's. Een van de mannen zei dat ze de meisjes niet hadden gezien, noch op de oever, noch in het water, en dat ze daar de hele middag waren geweest.

Lucas en Carter liepen terug, Carter vloekend en tierend op de homo's. 'Verdomde nichten, stelletje viezeriken met hun strings en hun blote billen, godverdomme op klaarlichte dag. Zag je die gast? Het kon hem geen reet schelen dat we...'

'Wind je niet op, Fred,' zei Lucas. 'Of raak je er opgewonden van?'

'Krijg de pest, schaatsertje,' zei Carter. 'Waar zijn de echte kerels gebleven, dat zou ik weleens willen weten.'

‘Ze hebben de meisjes in elk geval niet gezien,’ zei Lucas. ‘Als ze waren gaan zwemmen, zouden ze gezien zijn. Ze konden zwemmen, zeiden ze.’

‘Ja.’ Carter haakte zijn duimen achter zijn riem en tuurde over het water, dat laag stond en naar karpers rook. ‘Het is hier ook niet erg diep. Ik heb er een slecht gevoel over, Lucas. Ik denk niet dat we ze hier zullen vinden.’

‘Nee?’

‘Ik denk dat iemand ze heeft ontvoerd,’ zei Carter. ‘Misschien worden ze op dit moment wel verkracht, terwijl wij hier met onze lul staan te spelen.’

‘Je voorgevoel?’

‘Yep.’

Carter mocht dan geen bijzonder goede smeris zijn, zijn voorgevoel had het in de loop der jaren diverse keren bij het rechte eind gehad. Zijn veertien jaar straatdienst had hem – of in elk geval zijn voorgevoel – een goede intuïtie gegeven als het om menselijk gedrag ging. Dus als zijn voorgevoel zei dat Lucas en hij in de verkeerde richting zochten, was dat waarschijnlijk zo, en Lucas was daar meer en meer in gaan geloven. ‘Wat vind jij dat we moeten gaan doen?’

‘We moeten daar gaan zoeken,’ zei Carter, en hij wees naar de weg boven aan de helling, maar bedoelde het hele gebied. ‘De meisjes zijn langs al die huizen gelopen en er wonen daar genoeg rare kwibussen. We moeten ze allemaal uithoren.’

‘Daar is al iemand mee bezig,’ zei Lucas.

‘Iedereen hoort daarmee bezig te zijn,’ zei Carter.

De andere twee smerissen, die stroomopwaarts waren gelopen, kwamen terug, maar ze hadden niets te melden. ‘Zijn jullie tot aan de bil-
lenmarkt gelopen?’ vroeg de ene aan Carter.

‘Ja, maar ze hebben niks gezien,’ zei Carter. ‘Stelletje viezeriken...’

Ze waren in gesprek met een zwerver die onder de brug van de I-94 vandaan was gekomen toen een magere man met rood haar en sproeten langs de rivier hun kant op kwam rennen en riep: ‘Hebben jullie ze gevonden? Heeft iemand ze gezien?’

Lucas vroeg: ‘Wie bent u?’

‘George Jones, hun vader. De vader van de meisjes. Heeft iemand ze gezien?’ Hij was achter in de dertig, zijn sweatshirt – zonder mouwen

– was doorweekt, en de geur van zweet kwam ze tegemoet. Hij had een groene pet op zijn hoofd, met het embleem van een infanterie-eenheid, en hij hijgde van het rennen. Een van de andere smerissen deed een stap naar voren en zei: ‘Rustig aan... we vinden ze wel.’

‘Ze hebben dit nog nooit gedaan,’ zei Jones, en zowel de blik in zijn ogen als de toon van zijn stem was smekend. ‘Nog nooit. Ze zijn altijd op tijd thuis. Nu zijn ze drie uur te laat en heeft niemand ze gezien.’

Carter zei: ‘Ik geloof niet dat ze hier zijn, meneer Jones. We hebben bij iedereen geïnformeerd en niemand heeft ze gezien. Op een warme zaterdag als deze komen er heel wat mensen hier, en zouden ze gezien moeten zijn.’

Jones zei: ‘Oké, oké, bedankt. Waarschijnlijk zijn ze... verdomme, ze krijgen een flink pak slaag als ze thuiskomen. Misschien zijn ze met een vriendinnetje meegegaan.’ Nog in zichzelf pratend rende hij de helling op en riep naar iemand buiten beeld: ‘Ze zijn hier niet. Niemand heeft ze gezien.’

Een van de andere smerissen stond naar het donkere water van de rivier te staren en zei: ‘Of ze zijn in een gat gestapt en onder water verdwenen.’

Carter schudde zijn hoofd. ‘Ze zijn hier niet,’ zei hij. ‘We verspillen onze tijd.’

George Jones, de vader van de meisjes, was lid van een links getinte groepering voor ex-militairen, die hij om hulp had gevraagd. De leden van de Vietnamveteranen Tegen De Oorlog verzamelden zich om zeven uur, toen het nog licht was: een bonte verzameling gejaagd kijkende mannen gekleed in delen van militaire uniformen die waren versierd met buttons en emblemen. Ongeveer vijftwintig man sterk begonnen ze hun zoektocht in de steegjes en achtertuinen in het gebied rondom Jones’ huis, waarbij ze contact met elkaar hielden door naar elkaar te roepen.

Even voordat het echt donker begon te worden werden Lucas en Carter door een van de veteranen aangehouden bij 34th Street. Ze stopten, hij boog zich naar het open raampje van de patrouillewagen en zei: ‘We hebben een meisjesbloesje gevonden. Niemand heeft het aangeraakt, maar iemand van jullie moet ernaar kijken.’

Ze parkeerden de auto, meldden het bureau waar ze waren en liepen het straatje in. Een paar veteranen stonden rondom iets wat eruitzag

als een oude lap, die naast de heg lag, alsof hij uit het raampje van een auto was gegoooid. Lucas hurkte ernaast neer en richtte zijn zaklantaarn erop. Het was een meisjesbloesje, dat was duidelijk, blauw met witte stipjes. Hij meldde het aan het bureau, met zijn walkietalkie. Daarna stond hij op en zei: 'Er komen zo een paar rechercheurs. Ik weet niet of het iets is, maar goed werk, mannen.'

Carter zei: 'Goeie ogen.'

'Ik hoop dat het niet van haar is, dat hoop ik echt,' zei een magere man met een waanzinnige blik in zijn ogen en een stoppelbaard van zes dagen. Hij droeg een uniformhemd van het leger, met de mouwen afgeknipt net onder zijn zwart op groene sergeantsstrepen. 'Ik bedoel, ik heb zelf dochters...'

Een auto draaide het straatje in, stopte en er stapte een man uit: Harrison Sloan, een jonge rechercheur die tot kort daarvoor bij de patrouilledienst had gewerkt. Hij kwam het straatje in lopen en Lucas wees. Sloan hurkte neer, net als Lucas had gedaan, en Lucas richtte zijn zaklantaarn op het bloesje. Sloan keek er geruime tijd naar en zei: 'Verdomme.'

'Is het van de meisjes?' vroeg een van de veteranen.

Sloan zei: 'Zou kunnen.' Hij stond op, keek om zich heen en vroeg: 'Wie heeft het gevonden? Wie precies?'

Een andere veteraan stak zijn hand op.

Sloan praatte met de groep, maakte notities, er kwamen nog een paar jongens in burger aanlopen en uiteindelijk verscheen Quentin Daniel, inspecteur Moordzaken. 'Het is haar bloesje,' mompelde Carter tegen Lucas. 'Ze weten het. Ze zijn ontvoerd.'

Ook Daniel nam ruim de tijd om naar het bloesje te kijken, hij schudde zijn hoofd, sprak een paar woorden met de drie rechercheurs die de veteranen verhoorden, draaide zich toen om en kwam teruglopen naar Lucas en Carter. 'Dit hele blok moet meter voor meter worden uitgekamd. Carter, ik heb het al met Phil besproken...' Phil Blessing was het hoofd van de politie in uniform. '... en hij stelt twintig man ter beschikking om dat te doen. Kun jij de organisatie daarvan op je nemen?'

'Dat denk ik wel,' zei Carter.

Daniel wendde zich tot Lucas. 'Dit gaat een chaos worden. Jij komt ons helpen. Ga naar huis en trek een shirt met een das aan. Heb je dat, een shirt en een das?'

'Jazeker.'

‘Oké. Ik koppel je aan Sloan. Jullie gaan met de buurtbewoners praten. Jullie gaan iedereen binnen een straal van driekwart kilometer vragen of ze iets hebben gezien. Neem de patrouillewagen. Ik verwacht je binnen twintig minuten terug.’

‘Komt voor elkaar, baas,’ zei Lucas.

Daniel was zijn baas geweest toen hij bij Narcotica zat, vers van de politieacademie. Daniel had belangstelling voor hem getoond, zoveel dat Lucas zich even had afgevraagd of hij misschien gay was. Maar na een tijdje werd hem duidelijk dat Daniel geïnteresseerd was in hoe andere mensen de wereld zagen... en tot die andere mensen behoorden ook jonge smerissen. Hij kwam ook te weten dat Daniel ooit korpschef hoopte te worden, dus hij vond het niet erg als hij ‘baas’ werd genoemd.

En Lucas was zich ervan bewust dat hij niet echt promotie had gekregen. Hij werd gewoon tijdelijk gebruikt om het aantal rechercheurs dat aan de zaak werkte wat op te krikken. Voor middernacht zouden er nog vier of vijf straatsmerissen in een shirt met das rondlopen.

Dat was echter van later zorg. Hij stapte in de patrouillewagen, reed naar het eind van het blok, deed daar pas de sirene en de knipperlichten aan en zette zijn voet op het gaspedaal. Het verkeer week voor hem uiteen, voetgangers bleven staan en draaiden mee om hem na te kijken. En om zich misschien af te vragen waarom hij zo’n brede grijns om zijn mond had.

Binnen zes minuten was hij terug in zijn appartement, waar hij nog eens zes minuten uittrok om zich te kleden in een lichtgewicht kakibroek, een wit shirt met korte mouwen, een donkerblauw linnen sportjasje en een wijnkleurige das. Hij twijfelde over het shirt met korte mouwen, want *Esquire* vond dat korte mouwen ‘echt niet konden’; aan de andere kant hoefden de moderedacteurs van *Esquire* waarschijnlijk niet bij een temperatuur van tweeëndertig graden door gribusbuurten te banjeren.

Hij rondde zijn outfit af met een paar zwarte loafers, donkerblauwe sokken tot over de kuit en een Smith & Wesson Model 40-revolver die hij achter uit zijn sokkenla haalde en met een clipholster aan zijn broekriem bevestigde. Daarna bekeek hij zichzelf in de spiegel.

Lucas hield van mooie kleren... had dat altijd gedaan. Kleren, meende hij, waren gekozen symbolen van iemands persoonlijke smaak, of het gebrek daaraan, en dat was niet zomaar iets. Kleren waren ook een

uniform, en het was nuttig wanneer je als smeris het uniform herkende van degene met wie je te maken had, zodat je onderscheid kon maken tussen – laten we zeggen – een drugsdealer, een hippie, een vrouwenverkrachter, een motorduivel, een skateboarder, een artiest en een landloper.

Maar afgezien van zijn intellectuele interesse zag hij er gewoon graag goed uit.

En dat deed hij, vond hij toen hij de deur achter zich dichttrok.

Alleen de korte mouwen zaten hem nog een beetje dwars.